

GOD JUL
och
GOTT NYTT ÅR

ÖNSKAR ALLA VI PÅ FRISKERÖD

Kanske är det så ibland, att något inom oss måste gå sönder, för att någonting större skall få plats. Rumi säger: *"keep breaking your heart until it opens."*

Julen är på många sätt kärlekens högtid. Och kanske är det som Funny menar, att just kärleken ofta missuppfattas. Inte kärlek som en känsla kanske, men kärleken som ett tillstånd. Vad gör man när det blir för svårt? Här är Funny tydlig. Vi lever också varandras historier. Idén om karma och konsekvens är inte enskild. Det går inte att göra karriär som den mest levande, eller andligt medvetna individen.

Vi kan inte existera utan ett sammanhang. Getterna förmedlar en bild som ser ut som ett ljussken. Det har formen av en rundel. Lite som om man hade tittat mot horisonten, men mer avrundat. I detta sken ser man en mängd blivande, eller möjliga små getter. Som en nästan materialiserad idé. En möjlighet.

Det finns livskraft, som själen. Som grunden för all självständighet. Och den kommer ur något oigenkännligt. Något som inte går att definiera med världsliga mått. Bilden av rundeln. Platsen för alla idéer. Som kanten på horisonten, mötesplatsen. Där själens tidlöshet nuddar vid materien. Det liv, som kanske blir.

I den här mötespunkten finns det en upplevelse, som en förnimmelse. Upplevelsen av skapelseögonblicket. Och det skulle kunna kallas kärlek. Själva grunden för livsupplevelsen. Det är en bild av en låga, som tänds. Att den tänds betyder att den materialiseras. Och genast uppstår en *upplevelse*.

Men så finns det en annan sorts kärlek också. Den är mer som en besatthet. En passion, en oemotståndlig dragkraft. Som en intensiv längtan, eller nyfikenhet. En längtan bort från isolering och ensamhet. Den känslan skulle kunna uppstå när vi inte upplever kärleken i skaparkraften. Som om dessa två fyllde varandras tomrum.

Getterna talar om människans förhållningssätt till det vi äter. När getter äter är det som om de dras mot olika växter, främst med hjälp av luktsinnet. På så vis får de en instinktiv uppfattning om plantas livskraft. Därmed vet de också hur mycket och vad de skall äta, för att förstärka växternas egen tillväxt. Om äta är att förmera den andre, då blir det hela ett väldigt annorlunda koncept.

De kunde se en skillnad mellan getter och människor här, och vårt mer slutgiltiga förhållningssätt. Vi äter upp saker och ting; skördar, sår, jagar och slaktar. Det finns en upplevelse av maktstrukturer här, även om det inte måste vara så.

Om jag skulle förhålla mig till exempelvis morötter, som en stor kropp - sammansatt av många små. Då skulle jag kanske kunna skörda några, och lämna andra kvar - som kunde fröa av sig. Sammantaget skulle jag kanske kunna bidra till att stärka morotens överlevnad, sett ur ett större perspektiv?

Men getterna väljer att ställa frågan i ett ännu större perspektiv.

Vad kan en människa göra för att förmera kraften hos andra levande varelser? Var i kroppen sitter de signaler, som skulle föra just vår art närmare en sådan möjlighet? Hur kan vi förstärka livet runt omkring oss?

*Årets sista
betesflytt*

Man ser en get, som går ut mot kanten av ett stup. Längtan mot kanten, som går utåt; det är samma horisontella linje. Samma rundel och samma mötespunkt, bara vänd åt andra hållet. Är födelse och död samma sak?

Är det vad kärleksbudskapet handlar om? Miraklet att överleva döden (på korset). Att dö och återuppstå. Att våga möta vad som än kommer på ens väg.

Vi kommer ur kärlek, och det är dit vi återvänder. Det finns ingen annan möjlighet. Existensen vet inget annat. Men ändå glömmer vi..

Den här platsen skapades utifrån en längtan om frihet. Utrymme. En plats där man skulle kunna vara välkommen precis som man är. Utan krav på att vara perfekt, blank och välputsad. Lydig och välanpassad, gullig, eller på något sätt tilltalande i andras ögon. En plats för den sortens kärlek, som aldrig dömer.

En plats där det finns utrymme och tolerans för fysiska avvikelser, och de förändringar som ett naturligt åldrande innebär. Och där det finns tid att läka skador, utan krav på fortsatt prestation (om man inte vill).

Hade jag vetat då, vilka prövningar som skulle komma, hade jag nog aldrig vågat. Vi blir granskade, kritiserade och bedömda - mer än någon annan verksamhet jag känner till. Men vi får också mer support än vad jag någonsin trodde var möjligt.

Härom veckan lade jag täcke på en häst, som gör en stor omställning i sin muskulatur medan han läker en gammal skada i ryggen. Han var så stolt över att han hade vågat utmana sina gamla rädslor och upplevde en nyvaknad livslust, som det verkligen inte gick att ta miste på. Ändå var jag orolig för vad andra människor skulle tycka, om de såg hans "omusklade överlinje".

Han blev så ledsen och skamsen när jag gömde honom för världen, under täcket. Trots allt vi kämpat för här, under snart trettio års tid, och trots alla vackra ord - så agerade jag utifrån den djupaste och kanske mest grundläggande rädslan hos människan; att inte bli accepterad, och i värsta fall utesluten ur gruppen. Rädslan att inte tillhöra, att bli övergiven. Rädslan att bli dömd.

Det var den rädslan han precis hade gjort sig fri ifrån - och kanske var det just det, som skämde mig allra mest?

När vi nu söker efter vägar att skapa en stiftelse, handlar det inte bara om att förvalta och bevara betesmark, utan också om att skapa en starkare struktur. Där man på ett tydligare sätt står enade och kan stötta varandra.

Jag vägrar leva i en värld där det inte finns utrymme för utstötta och avvikande individer. Så många andra arter påminner om att allt levande innehåller lika mycket liv. Gnistan, mötet mellan ande och materia är precis lika stort, mirakulöst och obegripligt hos oss alla. *Allt liv är ett mirakel.* Det spelar ingen roll hur stor, eller liten man är. Hur kort, eller lång, ens livstid är. Mängden liv, den omätbara livsgnistan är likvärdig - oavsett allt. Det enda som verkar följa oss förbi tröskeln och över till andra sidan är våra intentioner.

*"Here is to those who never stop
believing this world
can be so much more than it is,
who knows there is a rose
inside of this bud
and to those who never stop using
their lives to water it."*

Chelan Harkin

Getterna ligger och klurar i en av ligghallarna. Man vet aldrig vad de kommer att ta sig för härnäst. Så är det att leva med getter; det finns inga garantier.

De anar sambandet mellan tankens rörlighet och kroppens spänst. Och hur en ständig förändring av *riktning* påverkar vårt medvetande. Det är en iskall, sen eftermiddag, när ett litet antal elever eftertänksamt studsar runt i hagen tillsammans med getterna. Det är en fascinerande övning. Tankarna hinner liksom aldrig få fäste. De flimrar mest förbi, som på måfå. Närvaron i kroppen intensifieras. Som punkter. Tänk vad mycket glädje man går miste om, egentligen..

Varje morgon börjar likadant. Getterna, fåren och några av ponnyerna, som insett att staketen är get-anpassade (dvs att getterna kan gå under och ut, utan att staketen skadas), står ivrigt och väntar på morgonfodringen - precis utanför dörren.

Därefter pågår allting samtidigt på ett spännande vis. Vatten skall fyllas på överallt, medan de hästar som skall ha stödfoder härjar runt på gårdsplanen och gör allt för att äta ur grannens hink. Det tycker ankorna, hönsen, fåren och getterna också är roligt. Hundarna försöker hålla ordning, med riktningen på deras instats är något oklar. Katterna och marsvinen är väl de lugnaste vid den här tidpunkten.

Därefter bär det av till nästa vinterhage. Mockning, slå hål på isen i vattenbaljorna, och sedan: lyssna. Det är som om tiden står stilla en liten stund. Ljudet av hov- och klövtramp. Hästar, kor, får och getter som äter hö.

Nu tar historierna form. I mellanrummet..

Jag hoppas innerligt att 2023 blir ett vänligt år. Ett år med mycket lyssnande. Det finns alltid en annan berättelse, bakom. Bortom. Det är den där linjen igen. Horisonten, som getterna beskriver. Mötespunkten.

De minnesbärande hästarna i Jordanien talade alltid om hur historierna bara kunde uppstå i delningsögonblicket. Jag trodde att de memorerade allting utantill. Men det var tvärtom. Det är historierna, som gör oss levande..

Historieberättande i vinterhagen

När vi föds, blir vi en del av en lång linje. Vi kliver in i tiden. Över den där horisontella linjen. Skapelseögonblicket; manifestationen av en universell kärlek, i en fysisk form. Och med en gång det händer, blir vi dödliga.

Vi vill så gärna dokumentera och memorera allt, eftersom alla upplevelser ständigt löses upp och återvänder till källan. Men den källan finns också inom oss. Om vi fullständigt tömmer oss själva på innehåll, så som marsvinen och Funny beskriver, då får allting plats. Att lyssna är att *vara*, i tomhet. I tystnad.

Men det där mellanrummet kan bara uppstå, om jag däremellan lever med alla sinnen öppna, och med alla risker det innebär. Varje gång jag kliver in i tiden, kommer små delar av den att falla av. Men också den olevda tiden försvinner, och det är en större sorg. Jag skulle önska att 2023 gick lite långsammare än tidigare år. Jag vill inte bli färdig med någonting. Jag vill inte gå i mål, eller avsluta något.

Jag vill inte veta vart vägen leder. Det räcker med små glimtar av en större verklighet. Små vardagliga händelser, upprepningen av mellanrum. Det blir nog bäst så, att ovetande kliva in i framtiden. Med en önskan om att kunna bidra på något vis - ett litet steg i taget - till en mer empatisk verklighet.

TACK

*För det här året
För all hjälp och allt stöd
För tiden och lyssnandet
Tack för alla historier,
som bara uppstår när man delar dem..*